
Die Verlossingsverbond

Nico van der Walt

Hierdie verbond is gesluit tussen die drie Persone van die Goddelike Drie-eenheid. En dit gaan oor iets wat hulle ter wille van Hulleself doen. En dis in die ewigheid voor die begin van die tyd vasgemaak.

'n Algemene, maar verkeerde benaming.

Tradisioneel word soms na hierdie verbond verwys as die *vredesraad* van God (Lat. *Pactum Salutis*). Dis 'n ongelukkige benaming wat berus op Sag 6:13. Sommige het gemeen dat hier 'n verwysing is na 'n onderlinge ooreenkoms tussen die Vader en die Seun. Maar in werklikheid praat dit van die eenheid tussen die koninklike en die priesterlike ampte in die Messias.

DIE PLAN VAN DIE EEUE

Oor en oor, in die allerduidelikste taal, leer God se Woord dat die verlossingsplan inbegrepe is in God se ewige raadsplan. Ons volstaan met twee verwysings.

Ef 1:3-6 (OAV): "Geseënd is die God en Vader ... wat ons geseën het ... in Christus, soos Hy ons in Hom uitverkies het voor die grondlegging van die wêreld om heilig en sonder gebrek voor Hom in liefde te wees, deurdát Hy ons voorbeskik het om ons as sy kinders vir Homself aan te neem deur Jesus Christus, na die welbehag van sy wil, tot lof van die heerlijkheid van sy genade waarmee Hy ons begenadig het in die Geliefde".

En 2Tm 1:9 sê dat God op grond van Sy eie besluit van ewigheid af genade aan ons geskenk het in Christus Jesus - nie op grond van ons dae nie.

Die Seun moes dit kom uitvoer.

Daar is onmiskenbare Skrifuitsprake oor 'n taak wat deur die Vader op die Seun gelê is voor Sy menswording, sowel as beloftes wat aan Hom gemaak is.

In Jh 6 sê die Here Jesus dat Hy nie ter wille van Homself gekom het nie, maar om die Vader se wil te doen, naamlik om elkeen wat die Vader aan Hom toevertrou het uiteindelik op die laaste dag te laat opstaan (Jh 6:37-40).

In Sy hoëpriesterlike gebed verwys die Here oor en oor na Sy taak om die ewige lewe te gee aan die mense wat aan die Vader behoort het, en toe vir Hom gegee is (Jh 17:2, 6, 9, 24; ook Jh 5:30, 43; 10:26-30). En in Jh 17:4, aan die einde van Sy lewe, vind ons die vergenoegde woorde: "Ek het U op die aarde verheerlik deur die werk te volbring wat U my gegee het om te doen."

In Rm 5:12-21 en 1Kor 15:22 word dit uitdruklik gestel dat Christus as verteenwoordigende Hoof optree van diegene wat gered word - en dis glasheldere verbondstaal.

Duidelik gaan dit hier oor verbond.

Waar daar in die Bybel partye is wat ooreenkom om sekere dinge vir mekaar te wees en te doen, waar beloftes van beloning gemaak word, en waar voorwaardes geld vir die vervulling van die beloftes - daar is 'n verbond.

- In Ps 2:7-9, wat deur die Nuwe Testament as Messiaans verklaar word (Hd 13:33; Hb 1:5; 5:5), is daar 'n besluit (NIV: "the decree"), partye (die Vader en die Seun), sowel as 'n belofte (die nasies as erfdeel en die eindes van die aarde as besitting).

- In Ps 40:7-9, wat nogeens deur die Nuwe Testament as Messiaans verklaar word (Hb 10:5-10), is daar weer 'n baie formele besluit (dis in 'n boekrol opgeteken). Hiervolgens belowe die Seun om met Sy hele hart die wil van die Vader te doen - om Homself in die plek van al die Ou Testamentiese offers, waarin die Vader in elk geval geen behae het nie, te offer. Ter wille waarvan doen Hy dit? Sodat óns eens en vir altyd vir God afgesonder kan word deurdat Hy werk maak van ons sondeskuld.

- In die eerste Kneglied in Jes 42: 6, word gesê: "... Ek maak jou my verbond met my volk ...". Dat die Kneg van die Here vooruit wys na Christus, hoef ons seker nie hier te beredeneer nie.

Wat 'n loon!

En wat is die loon wat die Seun ontvang vir suksesvolle afhandeling van die taak? Die Vader "bemaak" aan Hom 'n koninkryk (Lk 22:29). Die woord (Gr. *diatithemi*) is betekenisvol. Dis naby verwant aan die woord vir verbond (Gr. *diatheke*), en beteken om in 'n testament of verbond iets aan iemand te bemaak. En wat is hierdie koninkryk? Die *mense* wat die Vader vir Hom gegee het (Jh 17:6, 9, 24).

Presies wat moes die Seun kom doen?

Volgens die Nuwe Testament het Jesus Christus veral twee funksies in die uitwerk van die verlossingsverbond. En die Seun doen dit met liefdevolle oorgawe, soos Ps 40:8-9 dit stel: "Hier het ek gekom soos dit in die boekrol vir my voorgeskrewe is. Om u wil te doen, my God, is my een begeerte, u woord is my hele lewe." (vgl. ook Hb 10:5-10).

- Eerstens is Hy die "Borg" (Hb 7:22). 'n Borg is iemand wat daarvoor instaan dat 'n ander se wetlike verantwoordelikhede nagekom word. In die verlossingsverbond het die Seun onderneem om vir die sonde van Sy mense versoening te doen, en om die vereistes van God se wet namens hulle te vervul.

- Tweedens word Hy die Verbondshoof van die mense wat Hy verlos. Soos wat Adam die hoof is van die oorspronklike mensheid en hy hulle

verteenwoordig, so verteenwoordig Christus die nuwe mensheid. Hy tree namens hulle op. Daarom word Hy in 1Kor 15:45-47 genoem "die tweede mens", "die laaste Adam".

Hoe het Hy dit gedoen?

Ons kan die rol en taak van die Seun in die verlossingsverbond dus só opsom: *As Borg en Hoof van Sy mense moes Hy, eerstens, hulle sondeskuld kom vereffen, en, tweedens, kom doen wat hulle nie kon nie, naamlik om namens hulle God se wet volmaak te onderhou — sodat hulle kan kwalifiseer vir die ewige saligheid.*

Dit het 'n paar dinge behels:

- Die Seun moes volkome mens word. Daarom was dit nodig dat Hy uit 'n vrou gebore word en Homself onderwerp aan al die beperkthede van menswees, uitgesonderd die sonde (Gl 4:4-5; Hb 2:10-11, 14-15; 4:15).
- Hy, wat as Seun van God verhewe was bo die wet, moes Homself onder die wet kom plaas, sodat Hy die straf vir Sy mense se oortredinge kon betaal (Mt 5:17-18; Fl 2:6-8).
- Hy moet uiteindelik die vrug op Sy werk in Sy mense se lewens tot vergestaltung bring. Dit doen Hy deur die werk van die Heilige Gees. Só verheerlik Hy die Vader en Homself. Dit bring mee dat die realiteit van redding duidelik sigbaar word in mense se lewens - vir die wat weet hoe om te kyk (Jh 10:16; 17:19-22; Hb 2:10-13; 7:25).

Die Vader se beloftes en taak.

Volgens die verlossingsverbond het die Vader uiteraard ook 'n rol om te speel. Hy het immers sekere beloftes aan die Seun gemaak.

- Hy het 'n liggaam vir die Seun berei - sodat Hy, die Seun, as volkome mens onder ons kon leef en namens ons kon sterf, maar onbesoedel deur enige sonde (Lk 1:35; Hb 10:5).
- Hy het die Seun toegerus met al die nodige gawes om Sy taak te volvoer.
- Hy het die Seun verlos van die krag van die dood, en Hom sodoende in staat gestel om die mag van die Satan te verbreek en die Koninkryk van God te vestig (Ps 16:8-11; Jes 42:1-7; 49:8; Hd 2:25-28).
- Hy het die Seun beloon vir Sy afgehandelde werk. Wat is hierdie loon? Hy gee aan die Seun 'n bruid uit alle nasies, stamme, volke en tale - so talryk dat hulle nie getel kan word nie (Ps 22:28; Ps 72:17-19).
- Hy gee aan Sy Seun alle krag en gesag om die ganse wêreld en Sy kerk te regeer (Ef 1:20-23; Fl 2:9-11). Uiteindelik sal Hy Hom beklee met die heerlikheid wat Hy van ewigheid af gehad het (Jh 17:5).

Die Heilige Gees se rol.

Die Gees het sonder maat op die Seun kom rus - 'n belofte wat in die besonder tydens die Here Jesus se doop vervul is (Jes 42:1; 61:1; Jh 3:31).

Voorts versamel die Gees die mense vir wie die Seun Sy lewe neergelê het. En dan, natuurlik, vorm en bewaar Hy die kerk (Hd 2:33).

Opgesom

Volgens die verlossingsverbond sou die *Vader* die *Seun* eer deur Hom na hierdie wêreld te stuur om as laaste Adam en strafdraende plaasvervanger 'n ontelbare skare mense te red van die krag en gevolge van hulle sonde. Dit sou lei tot die *Seun* se kosmiese regering waarvan die sentrale aktiwiteit sou wees om deur die werking van die *Heilige Gees* hierdie onbeskryflik bevoorregte mense in te lei in die volheid van die erfenis wat Hy vir hulle verwerf het. Deur Sy *Heilige Gees* sou Hy hierdie begenadigdes só lei en toerus dat hulle Sy *Vader* gehoorsaam, vertrou, liefhê en eer - volgens die model wat Hy tydens Sy lewe van volkome gehoorsaamheid daargestel het.

ENKELE LEERSTELLIGE EN PRAKTIESE IMPLIKASIES

God se verlossingsplan was nie 'n paniekerige plan B nie.

Menslike sonde het God nie onverhoeds betrap nie. Nee, dis van ewigheid af voorsien.

Petrus het dit verstaan. Hy verwys na Christus as "Hom, *wat deur die bepaalde raad en voorkennis van God oorgelewer is ...*" (Hd 2:23, OAV).

En in Hd 4:26-28 bid die vroeë gemeente: "Herodes en Pontius Pilatus het met heidennasies en die volk Israel saamgespan teen u heilige Dienaar, Jesus, wat deur U gesalf is, *en hulle het alles gedoen wat U vooruit beskik en besluit het.*" (4:26-28). Herodus én Pilatus én die Jode én die Romeine het as verantwoordelike mense opgetree. Hulle was skuldig en sal daarvoor gestraf word. *Máár die kruisiging was van voor die tyd af vasgelê in God se raadsplan.*

Lk 22:22 stel dit so: "Met die Seun van die mens sal dit gaan soos dit *voorbekik* is, maar wee die man deur wie Hy verraai word!"

Laat ons altyd onthou waar die oorspronge van ons redding lê.

My kindskap van God het nie ten diepste te doen met die feit dat ek Christus aangeneem het nie. Ja, dit was nodig. Maar dít was net nog een van die stappe in my proses van redding. Die aanvang en wortels van redding lê baie dieper en verder terug. En die inisiatief was vir seker nie myne nie. Dit was God s'n toe Hy my voor die grondlegging van die aarde uitverkies het (Ef 1:4), en dit verbondsmatig vasgemaak is dat die Seun alles sou kom doen wat vir my redding nodig sou wees.

Laat ons vreugde op vreugde put uit Christus se uitspraak: "Moenie vrees nie, klein kuddetjie, want julle Vader het 'n welbehag daarin gehad om aan julle die koninkryk te gee."

Let op, die verlossingsverbond is ook 'n werkverbond - want God is en bly 'n God van onkreukbare geregtigheid.

Hoewel die verlossingsverbond die ewige basis vir die genadeverbond is, en ons

gevolglik deur genade alleen gered sal word sonder enige werke, is die verlossingsverbond vir Christus 'n werkverbond en nie 'n genadeverbond nie. Net soos wat Adam oorspronklik deur gehoorsaamheid en werke die beloofde loon moes verdien, so moes Christus deur volmaakte gehoorsaamheid getrou bly aan Sy sending. Die eerste Adam was die eerste mens; Christus was die tweede mens en die laaste Adam (1Kor 15:45-47).

Die eerste Adam het misluk; die tweede Adam het geslaag.

God bly dus 'n God van onkreukbare geregtigheid. Elke stukkie loon moet verdien word. En nie 'n enkele sonde van enige mens word bloot oorgesien of onder die mat ingevee nie. Nee, elke sonde word gestraf, maak nie saak hoe gering nie - óf aan die sondaar self, óf aan Christus.

Dus word niemand, maar niemand, ánders gered as op grond van volmaakte gehoorsaamheid aan God se wet nie. Maar dit is Christus se gehoorsaamheid! As ek en jy dan deur 'n ware geloof met Christus verenig is, word Sy volmaakte gehoorsaamheid aan ons toegereken, oftewel gekrediteer. Dit is die essensie van regverdiging deur die geloof alleen.

My redding is dus nie 'n bloot arbitrêre, naïewe guns wat uit jammerte aan my betoon word nie. Nee, dis 'n hoogs ordelike, logiese, formele, juridies-korrekte gebeurtenis.

En dit geskied nie op die ingewing van die oomblik nie. Nee, dis reeds voor die grondlegging van die aarde vasgemaak. Die redes waarom spesifiek ék begenadig word, ken ek nie. Al wat ek weet, is dat God my liefgehad het en besluit het dat ook ék vir die Seun gegee sou word.

In die verlossingsverbond gaan dit ten diepste oor God en nie oor die mens nie.

Soos ons verlossing voortspruit uit God se vrye en genadige inisiatief, en deurgevoer word deur Sy soewereine krag alleen, só is die einddoel daarvan die verheerliking van die Drie-enige. Die mensgesentreerde en verdraaide persepsie dat die Here eintlik maar ter wille van ons die hele verlossingsproses aan die gang gesit het, is Godonterende en onbybelse onsin.

Die liefde van die Vader, die Seun en die Heilige Gees is gesamentlike liefde.

Daar is geen sprake van die ketterse idee dat 'n liefdevolle Seun 'n iesegrimmige Vader se toorn moes kom afwend - en dat Hy 'n apatiese Heilige Gees moes kom opkommandeer om Hom daarmee te kom help nie. Hierdie idee wat in sommige mense se agterkoppe vassit, is niks minder as skreiende godslastering nie.

Hierdie dinge is proefondervindelike en waarneembare werklikhede.

Sommige mense het die idee dat die dinge waarvoor ons praat, vergesogte teorieë en drome is. Maar die proses is aan gang - daar vir almal om te sien. En miljoen ken die realiteit en herskeppingskragte daarvan proefondervindelik.

><(((('>